

Anul XVII, Nr. 424

10 martie 2024

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți

- a Lăsăturii sec de carne -

**Parohia Vovidenia
Galați**

-buletin duhovnicesc bilunar-

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

**2024 - „Anul omagial al
pastorației și îngrijirii
bolnavilor“ și „Anul
comemorativ al tuturor Sfinților
tămăduitori fără de arginți“**

APOSTOLUL DUMINICII ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

„Fraților, nu mîncarea ne va așeza înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mîncă, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mîncă, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Fiindcă, de te-ar vedea cineva pe tine, cel ce ai cunoștință, că șezi la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mînce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mîncare smintește pe fratele meu, nu voi mîncă în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu. Oare, nu sunt eu liber? Nu sunt eu Apostol? N-am văzut eu pe Iisus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea întru Domnul? Dacă altora nu le sunt Apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele întru Domnul“. (I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2)

DESPRE IERTARE, CE-AR MAI FI DE SPUS

„Există mai multe moduri de a cere iertare, nu doar prin cuvinte. E de-ajuns ca cel care ne-a greșit să arate într-un fel sau altul că-i pare rău, de exemplu să se așeze pe canapea lângă noi, semn că are nevoie de noi, sau să ne ia în brațe în tăcere, semn că ne ocrotește, sau să ne facă un ceai, semn că e atent, sau să ne pună cântecul preferat, sau doar să se țină după noi prin casă, ca un cățeluș, și atât, - e tot „iartă-mă“. Și e chiar mai convingător decât cuvintele. Comunicarea non-verbală e mai sinceră și mai puternică decât cuvintele pe care le așteptăm în tensiune și ar trebui să-i răspundem pe loc cu „te-am iertat“ (sau măcar în inima noastră).

De fapt, doar atunci când nu suntem siguri pe celălalt avem nevoie să auzim „te rog, iartă-mă“. De la cel pe care-l iubesc (și care mă iubește), n-ar trebui să am nevoie să aud „iartă-mă“, pentru că-l cunosc foarte bine, îi știu deja conștiința și remușcărilor și, mai ales, iubirea. Dacă i-am cunoscut iubirea, știu că „iubirea nu cade niciodată“.

De aceea, în dialogul cu Mântuitorul, după înviere, Sfântul Petru nu și-a cerut iertare după lepădarea sa, a spus doar „Tu știi că te iubesc“ și a fost de ajuns. Păcătoșii din evangheliile primesc iertarea nu pentru că-și cer iertare, nimeni nu-și cere iertare în felul acesta, ci pentru că Domnul le cunoaște iubirea, credința, pocăința etc., din fapte sau din simpla venire la El: „iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit“ etc.

De aceea, și în taina spovedaniei, preotul trebuie să caute pocăința penitentului nu în cuvintele acestuia sau în semnele exterioare ale unei pocăințe formale, ci în iubirea și credința aceluia, descoperite adesea în lucruri aparent neînsemnate, cum spuneam mai sus: faptul în sine că vine la spovedanie, se simte vinovat, roșește, se recunoaște ca păcătos, îngenunchează înaintea icoanei, e gata să-și primească certarea (ca tâlharul de pe cruce, nici el n-a făcut mai mult).

Cel ce știe să-i „citească“ pe oameni din limbajul trupului și comunicarea non-verbală, nu mai are nevoie de niciun cuvânt. Și de nicio amânare a iertării lor. Tatăl aleargă înaintea fiului risipitor și-l îmbrățișează, și-l sărută, și-l iartă numai cât îl vede în lungul drumului, mai înainte de a zice acela vreun cuvânt.

De ce-l iartă tatăl pe fiul risipitor, de ce să iertăm pe cei care ne greșesc, cum să iertăm pe cei care ne greșesc capital? Atenție, nu iertăm greșeala în sine, ci pe cel care ne-a greșit (și mă grăbesc să precizez: iertarea se oferă doar în nume propriu, ai dreptul să ierți doar ce ți s-a greșit ție, nu altuia).

Vladimir Jankélévitch: Nu există o cauză a iertării, așa cum nu există o cauză a iubirii. Așa cum „iubirea face vrednic de iubire ceea ce iubește ea“, iertarea face vrednic de iertare ceea ce vrea ea să ierte. Nu iertăm „pentru că“, așa cum nu iubim „pentru că“. Nu e nimic rațional în iertare, după cum nu e nici în iubire, în spiritul de jertfă sau în sacrificiul suprem. Toate acestea sunt „la granițele eshatologice ale iraționalului“. E inutil să căutăm iertării vre o rațiune. Desigur, avem toate motivele omenesti să căutăm dreptatea, reparația, justiția, pedeapsa etc., dar nu există niciun motiv omenesc pentru a ierta. Iertarea este har, grație, gratuitate, iertarea se acordă, se oferă gratuit, nu se merită. Și mai zice Jankélévitch: „Numai Biblia a cunoscut cu adevărat iertarea“. (De aceea, Biblia m-a adus și pe mine la credință, pentru că eram în căutarea unei iertări absolute și nu știam cum să o înțeleg. Biblia, nu Biserica m-a adus la credință. Biserica mi-a dat numai Liturghia și Euharistia.)

Cum e cu iertarea, dacă, totuși, țin minte răul? Tot Jankélévitch zice: „A ierta este un efort ce trebuie întruna reînțepit“. Ca și a crede, așa adăuga eu. Dar cum e dacă ofer iertarea numai după ce am satisfacția remușcărilor celui alt, responsabilizându-l, aruncându-i în obraz vina și consecințele ei ori de câte ori am ocazia, dar amintindu-i, desigur, iertarea mea, cum e dacă îl iert, dar îl las să știe că nu-l uit niciodată? Dacă e așa, dacă fac asta, e una dintre cele mai odioase forme de narcisism, în care iertarea mea nu-l mai eliberează pe celălalt, ci e un fel de a-l lua în stăpânire prin vinovăție, umilință și remușcări interminabile, ca într-o adevărată posesie demonică .

Se povestește într-un pateric că un frate s-a întors la starețul său, după ce-i făcuse o mare măgărie. Și-a cerut iertare, și-a pus cenușă în cap, cum se spune, și acum aștepta să fie certat. Dar părintele l-a îmbrățișat, spunându-i, „ai făcut pentru mine o mulțime de lucruri bune, iar eu să te cert pentru o greșeală?”.

Dar noi nu suntem așa. Parcă abia așteptăm să cântărim toată viața unui om doar prin greutatea unei greșeli de moment. Din clipa în care o va face, faptele sale bune sunt uitate pe loc, iar mai departe îi vom păstra amintirea greșelii capitale: „Mda, era un om de treabă, dar să-ți spun ce mizerie mi-a făcut”.

Nimic nu e mai capital ca greșeala altuia, nicio virtute a aceluia, nicio faptă bună, nicio amintire frumoasă. Facem din greșeala capitală oglinda unui om și avem grijă să i-o punem în față toată viața, chiar dacă ne prefacem că l-am iertat. Greșeala aproapelui e micul nostru moment de narcisism, în care, prin comparație cu el, ne simțim buni și drepecți. Noi n-am face niciodată „așa ceva”. De aceea suntem atât de necruțători cu el, pentru ca să ne simțim minunat cu noi.

Tatăl din evanghelie, așadar părintele ideal, nu poate opri plecarea fiului risipitor, nici măcar el. (Nu poți opri plecarea de acasă a fiului risipitor, iar asta nu înseamnă că nu te iubește, nici că l-ai crescut prost, ci doar că vrea să aibă propriile sale experiențe de viață, așa cum și tu le-ai avut pe-ale tale, indiferent de ce te-au învățat la vremea ta cei din jur).

Tatăl ideal nu se pune în calea fiului risipitor și nici nu blestemă în urma lui. (Nu te pune în calea sa, nu-l insulta, roagă-te să se întoarcă sănătos și, pe același drum pe care pleacă, se va întoarce la tine).

Tatăl ideal iese în calea fiului păcătos, care se întoarce. (Nu aștepta să facă singur tot drumul înapoi. Ieși în calea sa și-l îmbrățișează mai înainte de a zice el ceva, pentru că povara greșelii sale e mai grea decât supărarea ta. Iartă mai înainte de a ți se cere iertare).

Tatăl ideal nu-i mai face nicio morală fiului întors acasă și nici nu i se mai plânge de pagubele pe care i le-a făcut. (Nu-l mai acuza, nu te victimiza, nu-i mai aminti de greșelile sale, nu mai pune remușcări asupra sa).

Tatăl ideal îl îmbracă pe cel iertat cu „haina lui cea dintâi”. (Privește-l ca și cum nu s-a schimbat nimic, sau măcar străduiește-te, fă un efort, nu te uita la el cu subînțelesuri, nu-l pune la coada mesei, iertarea înseamnă să-l vezi ca înainte).

Tatăl ideal ia apărarea păcătosului în fața fratelui său și a celor care îl acuză. (Nu-l expune judecății publice, nu te plânge nici la vecini, nici în familie).

Dar ce face tatăl ideal, dacă fiul risipitor greșește a doua oară? O ia de la capăt, pentru că n-are de ales, dacă vrea ca fiu-său să se întoarcă acasă”.

(Vladimir Jankélévitch, Iertarea, traducere de Laurențiu Zoicaș, Polirom, 1998)

DE CE NU ÎNAINȚĂM DUHOVNIȚESTE

„Într-o conferință pastorală de toamnă, din cadrul Protopopiatului Făgăraș, din 26 septembrie 1942, pe tema scăderii natalității, Cuviosul Părinte Arsenie sublinia faptul că degenerarea românilor vine din nesocotirea Tainelor Bisericii, în frunte cu Sfânta Împărtășanie.

Deși au trecut mai bine de opt decenii, situația nu a suferit schimbări considerabile, semn că nu prea luăm aminte la cuvintele povățuitorilor noștri duhovnicești, chiar și atunci când aceștia ne grăiesc cu deplină autoritate duhovnicească. Ca și în acea epocă, unii nu se împărtășesc deloc, iar o parte dintre

cei care se împărtășesc nesocotesc cuvintele Sfintei Scripturi, spre osânda trupului și a sufletului (1 Corinteni 11, 28-29).

În România ultimelor decenii s-a dat semnalul unei reconsiderări a Sfințelor Taine, în frunte cu Sfânta Împărtășanie. Acolo unde practica dese împărtășiri s-a ivit ca urmare a lucrării duhovnicești a unui vrednic slujitor al Bisericii, acolo sunt și roade. De obicei, astfel de lucrări lăuntrice sunt restrânse, discrete, fără expunere mediatică. Există însă și locuri în care deasa împărtășire a căzut destul de repede în manierism. S-a împrumutat forma, mecanismul, în timp ce conținutul duhovnicesc lipsește.

O consecință a înmulțirii acestor „lucrări” lipsite de naturalețe este neorânduiala din care ne vin toate relele, căci pregătirea pentru a primi Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos nu doar cade în plan secund, ci devine cu totul neînțeleasă. De pildă, un preot îmi relata cu durere cazul unui tânăr necununat, care locuiește împreună cu o tânără într-un cămin dintr-un oraș din provincie și care se împărtășește, pretinzând că e normal să primească dezlegare de la duhovnicul său, cu toate că trăiește într-o stare de păcat.

Părintele Cleopa Ilie ne-a arătat calea care ne ferește de neorânduială. Iar calea este cea a desei spovedanii, a cercetării gândurilor și a împăcării cu toți, a postului și a smereniei inimii, a împlinirii canonului, a dezlegării primite de la duhovnic în vederea împărtășirii. Cu adevărat este nevoie de mare pregătire pentru a intra la Cină cu Hristos Domnul.

Acești doi uriași Părinți duhovnicești de vrednică pomenire, prin povețele lor bine cumpănite în cugetul Bisericii, ne îndeamnă la pocăință, singura cale de creștere a conștiinței în Hristos. „E bine ca un creștin să se împărtășească mai des - spune Părintele Cleopa -, dar cu pregătirea cuvenită unei asemenea Sfinte și înfricoșătoare Taine”. Tocmai acesta este punctul nevralgic al actualei vieți duhovnicești: „pregătirea cuvenită”.

Fie că nu se împărtășesc din nepăsare, fie că se împărtășesc fără cuvenita pregătire, românii atrag degenerarea familiei și a neamului nostru. Domnul așteaptă ca inimile noastre să fie tot timpul pregătite de Cină, iar noi să nu fim nepăsători, ca să nu ne fie mai rău. Părintele Cleopa spre aceasta ne îndeamnă, să nu ne apropiem oricum de această „masă înfricoșătoare și dumnezeiască”, ci cu frică și cutremur, cu conștiință curată și rugăciune.

Nepăsarea, formalismul, neînțelegerea înfrânării de la păcat, toate acestea arată de ce în România există atâta blazare duhovnicească. După cum putem observa, noi nu înaintăm duhovnicește, cu toate că există condiții reale de creștere a conștiinței în Duhul Sfânt”. (Sergiu Ciocârlan, Ziarul Lumina, 10 Martie 2024)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Al. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan PELIN: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro